

סימן עז
תקון למי שהabit במקום ערוה של אשה (152)

תקון למי שנסתכל והabit במקום ערוה של אשה אחת שהיא אסור עריות, וננהנה מסור בראיתו והסתכלותו שם, אך לא קרב אליה, יתרעה לילה ויום כמו יום הקפורים, ויקבל התענית מבעוד יום בשעת מנחה בنفس זה;

רבותו של עולם, הריני לפניך בתענית הלילה זהה בלו, ולמחר כל-היום כלו עד צאת הפורים, כדי לתקן מה-שפוגמתי בעז אשר הסתכלתי במקום ערוה של אשה שהיא אסורה עלי באסור עריות. ויהי רצון מלפניך ידואה אהודה אלהי ואלהי אבורי, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעט חלבך ודמי שמתמעט בתענית, כאלו הקרבתי על מזבח הקודש, לתקן פגש עין הסתכלות אשר הסתכלתי במקום ערוה של אשה שהיא אסורה עלי באסור עריות, ותצליל בرحמיך וחסיך שלא אתגלgal בעוף הנקר ראה, ותגחילני חלק טוב לעולם הבא. ויעלה לפניך כאלו בונתי בכל-הכונות הראיות לנו

152. תיקון זה נזכר גם בסוף ספר עוד יוסף חי הלכות, עם שינוי קלים בפסוקים. ע"ט.

בְּשָׁחַה⁽¹⁵²⁾
ה אֲחַת שֵׁהָא
וְתַכְלֹתוֹ שֶׁם,
סִם הַכְפּוּרִים,
גָּסֶח זָה;
דִּת הַלִּילָה
עַד צָאת
עָזָן אֲשֶׁר
א אַסּוּרָה
זָהָאָה אַהֲרֹן
ל יְמֻרָצָה
בְּתַעֲנִיתִי
פָּגָם עַזָּן
רֹוחַ שֶׁל
וְתַצְלִינִי
הַבְּקָרָא
וַיַּעַלְהָ
זֹת לְכֹזֶן

בָּוה הַתְעִנִית. וּוֹיָאמֵר פָּסוֹק "וַיֹּהִי נָעַם" שְׁתִי פְּעָמִים; וַיֹּהִי
נָעַם אֱדֹנִי אֱלֹהֵינוּ עַלְיָנוּ, וּמְעוֹשָׂה יְדֵינוּ בְּוֹנְגָה
עַלְיָנוּ, וּמְעוֹשָׂה יְדֵינוּ בְּוֹנְגָה:

בַּיּוֹם הַתְעִנִית יָאמֵר פָּסוֹקים אֶלָו בְּשָׁחָרִית;
וְנַח מִצָּא חֹן, בְּעִינֵי יְהוָה אֱהֹרֶנוּ: (כ"ד פְּעָמִים)
בְּקֹדֶר יְהוָה אֱהֹרֶנוּ ▷ יִשְׂרָאֵל ▷ מִשְׁמָחִידָלָב, מִצּוֹת
יְהוָה אֱהֹרֶנוּ בָּרָה מִאִירָת עִינִים: (עָשָׂר פְּעָמִים)
עִינִי תָּמִיד אֶל-יְהוָה אֱהֹרֶנוּ, כִּי הוּא-יוֹצִיא מִרְשָׁת
רְגָלִי: (שְׁנַיִם עָשָׂר פְּעָמִים)

וְלִעִינֵי וְאֶבֶיתָה, נְפָלָאות מִתּוֹרָתָךְ: (שֶׁלַשׁ פְּעָמִים)

שִׁיר לְפָעָלוֹת, אֲשֶׁר עִנֵּי אֶל-הַהֲרִים, ▷ מָין יָבָא
עֹזְרִי: עֹזְרִי מִעֵם יְהוָה אֱהֹרֶנוּ, עָשָׂה שְׁמִים
וְאָרֶץ: אֶל-יִתְןּוּ לְפָמוֹת רְגָלָךְ, אֶל-יִנּוּם שְׁמָרָךְ: הַנְּהָ
לְאִינִים וְלֹא יִשְׁן, שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה אֱהֹרֶנוּ
שְׁמָרָךְ, יְהוָה אֱהֹרֶנוּ צְלָד עַל-יָד יִמְינָךְ: יוֹמָם הַשְּׁמֶשׁ
לְאִיפָּה, וַיַּרְחָ בְּלִילָה: יְהוָה אֱהֹרֶנוּ ▷ יִשְׁמָרָךְ מִפְלָ-
הָע, יִשְׁמָר אֶת-נְפָשָׁךְ: יְהוָה אֱהֹרֶנוּ ▷ יִשְׁמָר-צָאתָךְ
וּבָאָה, מִעַתָּה וְעַד-עוֹלָם: (שְׁתִי פְּעָמִים)

שיר המעלות, אליך נשאתי את עיני, הישבי
בשמים: הנה בעני עברים אליך אדוניהם,
בעני שפחה אליך גברתה, כן עינינו אליה
אהדונה אלהינו עד שיחנו: חבו יהו אהיה אדוני חנו, כי-
רְבָ שְׁבֻעָנו בָזֶן: רַבְתָ שְׁבָעָה-לְהַנְפִשְׁנוּ, הַלְעֵגֶן
השאנגים הבוז לגאי יונאים: (שתי פעמים)

אָזֶן שְׂמִעָת וְעֵין רָאָה, יְהֹוָה אֱהֹדָה עֲשָׂה גָם-
שְׁנֵיהֶם: (שתי פעמים)

ומתוק האור, טוב לעינים לראות את ההשפט:
(שתי פעמים)

אחריך ילמד באדרא דנסא, דף קכט ע"ב; "עינוי דרישא
חוירא", עד דף ק"ל ע"א; "ועל דא ודי כתיב טוב עין הוा
יברך, וכתיב בית יעקב לכוי ונלכה באור ה'";

עינוי דרישא חורא משתגין משאר עינים, לית
בסותא על-עינה, ולית גבינה על-עינה.
מאי טעם? כתיב: הנה לא-ינים ולא יישן.
שומר ישראל: — ישראל הלעלא. כתיב: "אשר
עיגיד פקוחות". ותאנא, כל-מה דאתি ברהמי.

לִית כְּסֹותָא עַל-עִינָה. וְלִית גְּבִינִין עַל-עִינָה. כֵּל-
שְׁפָנוּ רִישָׁא חֹזֶרֶא. דָלָא בָּעֵי מִידָה.

אמָר רַבִּי שְׁמוּעָן לַרְבִּי אַבָּא: לִמְאֵי הִיא רַמְיזָא?
אָמָר אָמָר לְהָ: לְבָגִי יִמְאָ, דָלִית כְּסֹותָא עַל-
עִינָה. וְלִית גְּבִינִין עַל-עִינָה. וְלֹא גִּימִין. וְלֹא בְּעֵין
אַטְוֹרָא עַל-עִינָה. כֵּל-שְׁפָנוּ עַתִּיקָא דָעַתִּיקָא. דָלָא
תַּעֲגִילָה. וּכְלָדְשָׁפָנוּ דָאֵיהָ מִשְׁפָחָה לְכָלָא. וּכְלָא
מִתְּנוּ בָהּ. וְלֹא גָּאִים. הַדָּא הַזָּא דְכִתְבָּהּ; הַפָּה לֹא-
עַום וְלֹא יִשְׁעָן. שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: — יִשְׂרָאֵל דְלַעַלָּא.
כְּתִיבָהּ: הַפָּה עַיִן יְהֻזָּה אֱהֹונָה אֶל-יִרְאָיו. וּכְתִיבָהּ: עַיִן
יְהֻזָּה אֱהֹונָה הַמָּה מִשּׁוֹטְטִים בְּכָל-הָאָרֶץ? לֹא
קְשִׁיא — הָא בְּזַעַיר אֲנָפִין, הָא בְּאַרְיךָ אֲנָפִין. וְעַם
כְּלִדָּא, תַּרְיִי עִינָה אֲפִין וְאַתְּחַזְרֹוּ לְחֵד — עִינָה
דָאֵיהָ חֹזֶר בָּנוּ חֹזֶר, וְחֹזֶר דְּכָלִיל כֵּל-חֹזֶר.

חֹזֶר קְדָמָא — נְהִיר וּסְלִיק וּנְחִית לְאִסְתְּפָלָא,
דְּצִרְיָר בְּצִרְוָרָא. תָּאָנָא, בְּטַש הָאֵי חֹזֶר,
אֲרִילִיק תָּלַת בּוֹצִינִין דָאָקְרוֹן 'הֹד וְהֹדר וְהֹדוֹה'。
וְלֹהֲטִין בְּחִדּוֹתָא בְּשִׁלְימּוֹתָא.

תקעד לשון

סימן עד

חוֹרָא תְּנִינָא — נָהֵר וַסְלִיק וְגַחִית, וַבְטֵשׁ וַאֲדַלִּיק תְּלַת בּוֹצִינָן אַחֲרַגָּן, דָאָקְרָזָן וְגַנְצָח וְחַסֶּר וַתְּפָאָרָתָן, וְלַהֲטָין בְּשָׁלִימָזָתָא בְּחַדּוֹתָא.

חוֹרָא תְּלִיהָתָא — לְהִיט וְגַהֵר, וְגַחִית וַסְלִיק, וְגַפְיָק מִסְתִּימָזָתָא דְמַחָא, וַבְטֵשׁ בּוֹצִינָא אַמְצָעִיתָא שְׁבִיעָא, וַאֲפִיק אַרְחָא לְמַחָא תְּהָתָה, וְמַתְלַהְטָן כְּלוֹהוּ בּוֹצִינָן דְלַתְתָהָתָא. אָמֶר רַבִּי שְׁמַעַן: יָאָת הָא. וַעֲתִיק יוֹמִין יַפְקַח עִגָּא דָא עַל־כָּל־תָּאָנָא, עַל־כָּל־תָּאָנָא, עַל־כָּל־תָּאָנָא.

חוֹרָא קְדֻמָּאָה — נָהֵר וַסְלִיק וְגַחִית לְתַלָּת בּוֹצִינִי דְלַסְטָר שְׁמַאָלָא. וְלַהֲטָין וְאַסְחָן בְּהָאִי חֲוָרָא, כְּמַאֲן דְאַסְחָי גַּוְפָה בְּבָסְמִין טְבִין וְבְרִיחִין, עַל־מָה דָהּוּ עַלְוִי בְּקְדֻמִּיתָא.

חוֹרָא תְּנִינָא — נָהֵר וַסְלִיק וְגַהֵר לְתַלָּת בּוֹצִינִי דְלַסְטָר יְמִינָא. וְלַהֲטָין וְאַסְחָן בְּהָאִי חֲוָרָא, כְּמַאֲן דְאַסְחָי [גַּוְפָה] בְּבָסְמִין טְבִין וְבְרִיחִין, עַל־מָה דָהּוּ עַלְוִי בְּקְדֻמִּיתָא.

דְּבָטֵשׁ
קְרִין
זְוִתָּא
סְלִיק
צִינָא
צָאָה
רְבִי
דָא

תַּלָּת
סְחִין
טְבִין

צִינִי
בָּהָא
יְהִין

חֲכָמִים תַּקְעָה

תוֹרָא תְּלִיתָא — בְּהִיר וּסְלִיק וְנִיחִת וּגְשִׁיק
בְּשִׁעָרָא אֲבָמָא כְּפָר אֲצְטְרִיךְ, דְּלָבוֹ לְנוֹ טָן מְחָא, וּבְטָשׁ
רְרִישָׁא. וּבְהִיר לְתַלָּת בְּתָרְיוֹן דְּאַשְׁתָּאוֹרָו, פְּנָמָה
רְאַצְטְרִיךְ לְגַלְאָה, אֵי נִיחָא קְפִי עֲתִיק סְתִימָא
דְּבָקָא. וַתָּאָבָא, לֹא סְתִים הָא עִינָא, וְאַתָּן תְּרִין
וְאַתְּחֹרוֹ לְחֶדֶר, כְּלָא הוּא יְמִינָא לִית בָּה שְׂמָאַלָא
לֹא גָּאִים וְלֹא אֲדִמִּיךְ וְלֹא בָּעֵי גְּטִירָהָתָא. לִית
מְאָן דְּאָגִין עַלְהָה, ▷ הוּא אָגִין עַל-כְּלָא וְהָא אַשְׁפָּחָת
עַל-כְּלָא, וּמְאַשְׁגָּהוֹתָא דְּהָאִי עִינָא מְפִזְזָנָן בְּלָהָה.
תָּאָנָא, אֵי עִינָא דָא אַסְתִּים רְגֻעָא חֶדֶר, לֹא יְכַלֵּין
לְקִימָא בְּלָהָה, בְּגִין כֵּה אֲקָרֵי 'עִינָא פְּקִיחָא', עִינָא
עַלְהָה, 'עִינָא קְדִישָׁא', 'עִינָא דְּאַשְׁגָּהוֹתָא', 'עִינָא
דְּלֹא אֲדִמִּיךְ וְלֹא גָּאִים', 'עִינָא דְּהָא גְּטוּרָה
דְּכָלָא', 'עִינָא דְּהָא קִיזְמָא דְּכָלָא'. וְעַל הָאִי
כְּתִיבָּה: טּוֹב-עַיִן הוּא יְבָרֶךְ, אֶל תְּקַרֵי "יְבָרֶךְ"
אֶלְאָ יְבָרֶךְ. דְּהָאִי אַתְּקַרֵי 'טּוֹב עַיִן', וּמְגָה מְבָרֶךְ
לְכָלָא. וַתָּאָבָא, לִית בְּהִירוֹ לְעִינָא תַּתָּא
לְאַתְּסָחָה מְאַדְמִימָוֹתָא. בְּרַכָּה

תקעו לשון
אתסחי מהאי גהוּרא חוּרא דעינה עלאה דאקרי
טוב עיון. ולית דירע כר גהיר עינה עלאה דא
קדישא ואסחי לעינה תחתה דא בר איהו.
וומיגון צדיקיא זפאי עליוגין למחמי דא ברזחה
החסמתא, הרא הוא דכתיב: כי עין בעין יראו.
אימתי? — בשוב יהוּאה אהוניה ציון: וכתיב: אשר-
עין בעין נראה אתה יהוּאה אהוניה. ואלמלא עינה
טבא עלאה דאשכח ואסחי לעינה תחתה, לא
יכיל עלמא למקם רגעה חדא.

תאנא בצעירותה דספרא: אשכחותה דעינה
תחתה — כר אשכח גהירו עלאה בה,
יעיל ההוא גהירו דעלאה בתחתה, דמגה גהיר
כלא, הרא הוא דכתיב: אשר-עין בעין נראה
אתה יהוּאה אהוניה. כתיב: הגה עין יהוּאה אהוניה אל-
יראו, וכתיב: עיני יהוּאה אהוניה הימה משוטטים
בכל הארץ? זכו — "עין יהוּאה אהוניה אל-יראו".
עינה דלעלא. לא זכו — "עיני יהוּאה אהוניה הימה
משוטטים", עינה דלתה. התניא, מפני מה זכה
יוסף דלא שלטא בה עינה בישא? מפני שזכה

אָקָרְדִּי
דָּא
דָּהֶג
הָאַתְּ
הָאַתְּ
רָא
עַלְמָא

לְאַשְׁתְּפָחָה בְּעִינָא טְבָא עַלְאָה, הָרָא הוּא דְכְתִיב; יִמְשָׁפֵרְתִּי יוֹסֵף בָּנוּ פְּרָת עַלְיָעִין". אַמְּמַאי הוּא "בָּנוּ פְּרָת"? — "עַלְיָעִין" — קְלוֹמֵר, עַלְ-סְבָתִ-עִין הָאַשְׁתְּפָחָה בָּה. וּכְתִיב: טֻוב-עִין הוּא יִבְּרָךְ. טַאי טַעַמָּא? — כִּירְגַּתְנוּ מַלְחָמָו לְדָל: טַאי טַעַמָּא אַקְרֵי חָר? חָא חָנוּ, בְּעִינֵינוּ דְלַתְתָּא אִית עִינָא יִמְגַנֵּא וְאִית עִינָא שְׁמָאָלָא, וְאָפָונּוּ תָּרִי בְּתִרְיִי גּוֹנִי, אֲבָל חָבָא לִית עִינָא שְׁמָאָלָא, וְתָרְזִוִּיהָו בְּדַרְגָּא חָדָבְלִי, וּבְכָלָא יִמְגַנֵּא, וּבְגִינִּי כֵּה, עִינָא חָד וְלֹא תָּרִין. וְתָאָנָא, עִינָא דָא — דָהָזָא עִינָא דְאַשְׁפָחָה-תָּא — פְּקִיחָא תָּדִיר, חִיכָא תָּדִיר, וְחִידָא תָּדִיר, דָלָא הוּי הָכִי לְתָתָא, דְכָלְילָו בְּסַמְקָא וּבְאָפָמָא וּבְירּוֹקָא, בְּתַלְתָ גּוֹנִי, וְלֹא הוּי תָדִיר פְּקִיחָא, דְלִית גְּבָהָנָא סְטָרָא עַל-עִינָא. וְעַל דָא כְתִיב: "עֹרֶה לְמֹה תִּשְׂעִן אֶדְנִי", "פְּקָחָה יְהֹוָה אֱהֹוֹנָה עִינִיךְ". כֵּד אַתְפָקָח — אִית לְמֹאָן דְאַתְפָקָח לְטָב, וְלְמֹאָן דָלָא אַתְפָקָח לְטָב. וַיְיִלְמֹאָן דְאַתְפָקָח וְעִינָא אַתְעַרְבֵי בְּסַמְקָא, וּסַמְקָא אַתְחֹזֵי לְקַבְלָה וּמְכַסֵּיא עִינָא. מָאוּ יִשְׂתַזֵּב מִגְהָה? אֲבָל עַתִיק יוֹמִין — טְבָא

דָעִינָא, חַזֵר בְגֹן חַזֵר, וַחַזֵר דָכְלִיל כָל-חַזֵר, זֶפַת
חַזְלָקָה לְמַאוֹן דִישְׁבָח עַלְוָה חַד חַזֵר מַקְיָהוּ. וְעַל
הַאי קְתִיב: טֻוב-עַיִן הוּא יִבְרָך. וְקְתִיב: בֵית
יַעֲקֹב, לְבוֹ וְגַלְכָה בְאֹור יְהוָה אֶחָדָה אֶחָדָה.

אחר-כך יקח בידו ח'י קרויש (עיין בincipit עמוד 23) להפרישם
לצדקה, ויאמר בקשה זו:

יְהִי רְצֹן מַלְפְנִיד יְהוָה אֱלֹהִי וְאֱלֹהִי
אֲבוֹתִי, שְׁתַעֲשֵה לְמַעַן רְחִמֵיד וְחַסְדִיד,
וְלְמַעַן פְסוּקִים וְסְתָרִי תֹורָה שְׁקָרִיתִי לְפָנֵיךְ
אֵלֶיךְ שְׁבִידִי לצדקה, תְהִים וַתְהַמֵּל וַתַּרְחַם עָלָי
לַתְקֹנוּ הַפְגָם אֲשֶׁר פָגַמתי בַהֲסִתְבָלוֹתִי בָמָקוֹם
עֲרוֹה שֶׁל אֲשֶׁה שְׁהִיא אָסָרָה עָלִי בְאָסָר עֲרִיות,
וַתְהִרְגִּי מִתְחַרְטֵת עָלָי אֲשֶׁר חִטְאָתִי בְעַזְןִי זֶה, וַעֲזֹב
חִטָא זֶה עַזְיבָה גַמָּורה, וַברְבָ חַסְדִיד הַגְדוֹלִים
תַרְחַם עָלִי שֶׁלֹא אַתְגַלְגֵל בְעֹזֶת הַגְקָרָא רָאָה
וַתִּגְחִילְנִי חַלְק-טוֹב לְעוֹלָם-הַבָא, וַיַּעֲלֵה לְפָנֵיךְ
כָאֵלֶךְ בְזִנְתִּי בְכָל-הַבָּנוֹת הָרָאוֹת לְכֹונָה בַתְקֹון
עַזְןִי זֶה. (ויאמר פסוק "וַיְהִי נָעַם" שְׁתִי פָעִים; וַיְהִי נָעַם

חֲבָמִים תַּקְעֵט

סימן עה

לְשׁוֹן

579

אָדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֶלְיָנוּ וְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בְּוֹנְגָה עֶלְיָנוּ
וְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בְּוֹנְגָהוּ:

אם נזדמן באותה הלילה של התענית או רחצה
בטוב, יקרא לאור הלבנה פרק ראשון של משנה
ראשית, והוא "יציאות השבת שתים". ועוד יקרא פתיחת
אליהו זכור לטוב, לאור הלבנה. ואם לא נזדמן כך, יעשה
בן בלילה אחר שאור הלבנה זורח, שילמד בעיניו לאור
הלבנה בעבר תקון הנזכר.

يامر פסוק "עִנֵּني תָּמִיד אֶל ה'", כי הוא יוציא מרשת רגלי,
ויבוא שם הווייה בנקוד פתח, כזה; יהוה. ויבוא חמש
פעמים שם הווייה עולה מספר עין, ויבוא עין ימין שלו
תהייה מרכבה אל חמש פעמים הווייה בנקוד פתח, וכן יבוא
בעין שמאל שלו.

עִנֵּני תָּמִיד אֶל-יְהוָה יְהוָה
כִּי הוּא-יֹצֵא מִרְשַׁת רַגְלֵי:

578

זְבָאָה
וְעַל
בֵּית

פְּרִישָׁם

אֱלֹהִי

אֶלְיָהָה

בְּנִיָּה

עֲוֹת

עַלִּי

קוֹס

יוֹתָה

זְזֻבָּן